

Ահաւասիկ կըզգեակին վրայ կ'երկարին.
— Մըտածութեան զաղափարի սրբավայր,
վենետիկի աստղատուն ու խորան:

Ո՛հ, կ'ուզէի՛, կ'ուզէի՛
Այդ նոճիներն ես ըլլալ,
Դածկել խորքիս մէջ լըռի՛ն՝
Մեծ խորհուրդներն յաւերժի,
Խոր մըրմունջները լացի
Եւ աղօթքի եւ ցախի,
Եւ կոծերէն ալիքներու քընացած՝
Յաւերժօրէն երազել...

վերջաւորս...
Աղանիներ, աղանիներ ոսոսոսուն,
Լոյսի, գոյնի, ձայնի մէջէն կը պարեն.
Մէկն անոնցմէ իբրև ինծի մըտերիմ,
Գըլխուս վըրայ կը հանգչի:

Ո՛հ, կ'ուզէի՛, կ'ուզէի՛
Տատրակ մ'ըլլալ, ոսկեշուրթն.
Անգամ մ'ուտել հատը ոսկի ցորենի՝
վենետիկուհոյն ափերէն:

վերջաւորս...
Ահաւասիկ վարդի նըման բոցավառ,
Արեմուտքն է հըրդեհուած.
Ծովը կապոյտ վերջալոյսի սիրահար,
կաբմբիրն հետ զըրկըած...

Ո՛հ, կ'ուզէի՛, կ'ուզէի՛
վերջալոյսի այս իրիկուան զոհն ըլլալ...
Օֆելիայի պէս խելար
Սա արևին հետ փաթթըւած՝ խնդրելմ...
Եւ մեզ երբեք չըզտնեն...

Խաղաղութիւն մ'այժմ մուծին հետ կարծես
Ներս կը մըտնէ հոգիւս.
Ուշ մընացած ձըկնորս մ'հետուն՝ հովին հետ՝
Ուրախ երգով կ'երազէ:

Ու Գիշեր...
Այս գիշեր չէ, հըրա՛շք է...
Արքայութիւն լուսազարդ...
Հազար աստղեր չէն երկինքները թողած,
Պերճ թագուհին զարդարելու են եկած.

Աղանիներ՝ երազներու պէս թեթև,
Միւրուն դըշխոս յանկուցելու են եկած.
Հըրեշտակներ բամբուկներով լուսահեր,
Իրենց փուրկն օրօրելու են եկած:

Ո՛հ, աստղերէ պըճըլտուն
Այս գիշեր մեղր ու արտասուք կը կաթի.
Ես նորածին կառչիմ անոնց ըստիկօքէն
Սիրտըս մեղրով լեցընեմ:

Այս փառքին մէջ, այս լոյսին մէջ եւ ձայնին,
Ա՛լ յոգնեցար Դիցուհի...
Մարէ լոյսերդ եւ կարապի պէս մինակ՝
Ծովերուն մէջ քընացիր.
Աստղերուն հետ, հովերուն հետ առանձին
Ես քու վըրադ կը հըսկեմ...
Համբոյրներով անոնք, ես ալ իմ երգով
Քեզ կ'օրօրեմ՝ նք, կ'օրօրեմ՝ նք...

վենետիկ կարգիս ԳԱՌԱՐԵԱՆ
ԱՅ. Մ. Ռ. ՎՆԺ.Ի

ԱՂԱՐԵՐԱԿԸ

Երբ, մեծ գետին ափերով
Հոգեփոխիկ մարդբուն,
Իմ մայրիկիս մշտաքուն
Հանդիպեցայ ես հոգւոյն,
Իսկոյն ճանչցայ զայն մէկէն
Իր սիրական բուրումէն,
«Մայրիկ, ըսի ես ներս,
Իմ այս կեանքիս մէջ ներկայ
Ձեռն գիտեր թէ մեռած եմ
Իմ չափազանց պապական.
Խընդրեմ ըսէ, մայր, փութով.
Ես ի՛նչ ծընիմ նոր կեանքով.
Խուսափելու այն վըշտէն,
Որ վաղ մէկնած դուռն արդէն՝
Ձէր կրնար գիտնալ զայն,
Ա՛խ թէ որչափ էր դաժան» .
«Ծընիր աղբիւր, ըսաւ ան,
Դիւթիւ ձայնով մայրական.
Ազգիւրն այլ ևս կարող չէ
Մեռնիլ անչափ պապական.
Նա զով է միշտ թէ վարդեր
Աբբոցանէ լաւտոյտներ»
Մայրն իմ անշուշտ չէր գիտեր
Որ երբեմն ալ աղբիւրիկն
Հեռուներէն կը հասնին
Նըպատակի մը որպէս՝
Ուխտաւորներ սիրական:

Թրգմ. Հ. Վ. ՅՈՎՀԱՆՆԻՍԵԱՆ

ձաքնացի Զուրաբու քնարկակի
« Երբեք ու վերածնունդը » անարկն